

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΞΗ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ν ήθελα; ελπε ή Ροζαρίτα. Και βεβαίως
τό δέλω, κίριε Έγκνινα. Έπιθυώ να μά-
θω τι άπέγνε ο νεός κυνηγός, ό όποιος
έφυγε νύχτα από την έπαυή μας, κατο-
πιν... κατοπιν λογαριασμός με ίσχυρούς
κι' επαναδόνους έθροός του.

—Πολύ καλά, δεσποινίς. Μόλις τε-
λειώσει τό κυνήγι των άλόγων και σάς ώ-
δηγήσουμε πάλι ασφαλώς στην έπαυή
σας, θα πάρω τους συντρόφους μου και
θα έρευνήσουμε στη ζούγκλα για να βρού-
με τό νέο που χάθηκε...

—Ω, κίριε Έγκνινα, σάς εύχαριστώ πολύ!...

Τη στιγμή αυτή, τά χαμόκλαδα των όχθων της Λίμνης των Βο-
νάσων παραμόσαν κι' ένας Ίνδός ένεφανίσθη, ένας Ίνδός ώ-
λισμένος ως τά δόντια. Ή φασέτρα του ήταν γεμάτη βέλη, ένα
μεγάλο μαχαίρι κρεμόταν πλάι στο μηρό του και στο χέρι του κρα-
τούσε τη μακριά χαραμπίνα του.

Ήταν ντυμένος όπως όλοι οι έρυθρόδερμοι πάνω-κάτω, αλλά με
περισσότερη επιμέλεια και φροντίδα. Ένα λοχίο από πολύχρωμα
γεφύρα, άνέβαινε στην κορυφή του κεφαλιού του, δινοντάς του περισ-
σότερη μεγαλοπρέπεια.

Ο Ίνδος αυτός, ό όποιος φανόταν πολύ νέος, ήταν ψηλός κι'
εύφροστος. Το σώμα του έμοιαζε σαν νάταν χιμένο στο καλύτερο
καίωμα της δημιουργίας.

Ή κινήσεις του ήταν άγίλις, αλλά και μεγαλοπρεπείς και τό ύ-
φος του γενναία εξαφρετικά περήφανο.

Ο έρυθρόδερμος προχώρησε προς την κατασκήνωση των λει-
κών, άδιαφορώντας για τό θαυμασμό και τον τρόμο συγχρόνως, τον
όποιο είχε εμπνεύσει ή παρουσία του στους άνηθοπούς του δόν Αύ-
γουστίνου.

Μόλις ή ώραία Ροζαρίτα άντίκρισε τον Ίνδο, τρώμιαξε.

—Θεέ μου! κινήθηκε στον Έγκνινα. Ένας άγιος!

Την ίδια άνηρχια έδειξαν, τόσο ό δόν Αύγουστίνος, όσο κι' ό
δόν Τσαγαδόρος.

Ποιός ήταν ό Ίνδος αυτός; πολεμιστής και τί ζήτησε στη Λί-
μνη των Βονάσων;

Μόλις όμως άντίκρισε τον έρυθρόδερμο, ό Έγκνινας γέλασε και
έλεγε δυνατά στην ώραία Ροζαρίτα, για να τον ακούσουν κι' όλοι οι
άλλοι και να ήσυχάζουν:

—Μη φοβόσαστε, δεσποινίς. Ο Ίνδος αυτός είναι φίλος μας.

Είπε ένας ιπποτικός πολεμιστής, άν
και έρυθρόδερμος. Είπε ό νέος, ό όποι-
ος πολέμησε πρό ήμερών με τους Ά-
πίχιδες, για λογαριασμό μου.

Λέγοντας τά λόγια αυτά ό Έγκνι-
νας, σηκώθηκε έπάνω και προχώρησε
προς τον Ίνδο, ό όποιος είχε πλησιά-
σει άρκετά στις σπηλιές κι' έκάπταξε
τόρα τη Ροζαρίτα με βλέμμα θαυμα-
σμού και καταπλήξσεως, θαυματούμενος
από την άμορφιά της.

Ο Έγκνινας τού έσφιξε τό χέρι
και τού ειχθήθηκε τό σπαλός ώρισες.

Ο Ίνδος άνταπέδωσε τον χαρευτι-
σμό και χωρίς να πάψει να κιντάζει
την πεντάμορφη κόρη τού δόν Αύγου-
στίνου, ρώτησε την γηραιά χουσο-
θήρα:

—Χιόνισε σήμερα στις όχθες της
Λίμνης των Βονάσων; Ή τά κρύνα
των νεφών άρχισαν να βλαστάνουν στα
δάση; Άλλά ή λευκή κόρη που βλέ-
πω, είναι πιο λευκή από τά αιώνια χιό-
νια των βουνοκορυφών και πιο όρσο-
ρη κι' άγρη από τά πάλλευκα νερό-
κρύνα...

—Ναι, άποκρίθηκε ό Έγκνινας. Ή
κόρη τού δόν Αύγουστίνου είναι ώραία
σαν δικαιο. Άλλά πές μου; Γιατί ή-
δες εδώ με την χαραμπίνα στο χέρι;
Δέν ήξερες, ότι στις όχθες της Λίμνης
έχουν κατασπαράσει φίλοι σου;

—Τό ήξερα, άπάντησε ό Ίνδος, ό
όποιος —όπως θα έμνηστέναμε— ήταν
ό νεαρός Κομάγχης, ό άκούων στο ό-
νομα Φλογερά Άκτίς. Ήξερα πως
στις όχθες της Λίμνης δρόσκονται φί-
λοι των Κομαγών. Κι' άν έφτασα

εδώ με τό όπλο στο χέρι, τό έναμα γιατί είδα στο δάσος ίζηνη Βο-
νάσων κι' έλπίζα να τους βρω στη Λίμνη να δύνουν τη δίμα τους.

—Δέν διέκρινες άλλα ίζηνη στο δάσος; ρώτησε ό βονασοθήρας.

—Ναι. Διέκρινα τά ίζηνη των δυό άχρειών Περιστών της Έρη-
μου. Ο Ήλ Μεσιτίσο κι' ό γιός του, οι δυό αυτοί καταραμένοι λιη-
σταί, τρυφούζουκ εδώ γίφου. Γι' αυτό ήρθα να σάς ειδοποιήσω να
λάβετε τά μέτρα σας.

—Θά τομήσουν να μας έπιτεθούν οι άθλια αυτοί;

—Θά κιάμουν κάτι πιο τολμηρό. Θ' άπολεισθούν ν' άρπάξουν
τό Άνθος των Λειμώνων.

—Γιά ποιό Άνθος των Λειμώνων μιλάς;

—Γιά την ώραία λευκή κόρη, με την οποία καθόσουν πρίν από
λίγο. Αυτό τό όνομα της έχουν δώσει οι Ίνδοι.

—Ένωσις την δόνα Ροζαρίτα;

—Άκριβώς. Γνωρίζω καλά, ότι ό γιός τού Ήλ Μεσιτίσο είναι
έρωτευμένος με την ώραία κόρη από καρού και σχεδιάζει να την άρ-
πάξει.

—Τίν άθλιο!

—Θά τό είχε κίριε μάστα, αλλά δέν τό έδόθηκε καρός. Ή
ώραία κόρη δέν άπομακρινόταν από την έπαυή της. Τελειότητα πλη-
ροφροσθήθηκε, ότι έπρόκειτο να δογανωθή κινήτη άλόγων, ότι τό Άν-
θος των Λειμώνων θα έλάμβανε μέρος σ' αυτό κι' έτρεξε προς τό
μέρη αυτό. Βρισκείται ήδη κάτω εδώ γίφου, με τον πατέρα του και
παρμονεύει, Είδα τά ίζηνη τους καθαρά στο δάσος. Φυλαχθήτε...

Προφύλαξτε την ώραία κόρη...

—Και σύ τί πρόκειται να κίριε; ρώτησε ό Έγκνινας.

—Ή Φλογερά Άκτίς, άπάντησε ό Ίνδος, είχε ύποψέσει να ει-
δοποιήσά πρώτα τους φίλους του. Τώρα που σάς ειδοποίησα, θα φύ-
γω. Θά πάω πάλι στο δάσος.

—Έχεις μαζί σου πολεμιστάς της φύλης σου;

—Όχι. Οι πολεμιστά Κομάγχου δρόσκονται αυτή τη στιγμή πολύ
μακριά και δέν είναι εύκολο να ειδοποιηθούν.

—Είσαι μόνος;

—Έντελώς μόνος.

—Δέν είναι σωστό τότε, φίλε μου, να ριμωκινδυνεύσης ολόμνηχοζ
μέσα στη ζούγκλα, όπου παρμονεύουν τόσο έθροός σου.

—Ή Φλογερά Άκτίς δέν ξέρει τί θα πη φρόδος;

—Ναι, είσαι γενναίος, τό γνωρίζω. Άλλά δέν άρκει ή γενναί-
οτης μόνη της. Χρειάζεται και φρόνησις. Σύ είσαι πολμηρός και φρό-
νησις, Φλογερά Άκτίς. Δέν σε προάδουν οι κίνδυνοι. Δέν θα ήταν
λοιπόν δειλία τό να μείνης μαζί μας.

—Είπατε άρκετοι για ν' άντιμετωπίσετε κάθε κίνδυνο, άποκρίθηκε
ό έρυθρόδερμος. Άλλωστε κι' εγώ δέν
θα βρισκόμαμα μακριά. Θά ξαναμπώ
στο δάσος, για ν' άκολουθήσω τά ίζηνη
των δυό ληιστών. Και θα τους βρω,
θα τους άνακαλύψω, όπου κι' άν πάνε.
Έχω πολλούς λογαριασμούς μαζί τους.
Κι' αυτή τη φορά θα τους κανονίσο
όριστικώς. Αίμα άντι αίματος, αυτή
είνε ή άπόφασις της Φλογεράς Άκτί-
δος.

—Πήγαινε λοιπόν, φίλε μου, άρου
έπιμένεις, είτε ό Έγκνινας. Ο Θεός
μαζί σου.

—Οί θεοί να σκέπουν την ώραία
λευκή κόρη και τους φίλους και προ-
στάτας της, είτε ή Φλογερά Άκτίς,
σφίγγοντας τό χέρι τού Έγκνινα.

Κατόπιν ό γενναίος Ίνδος ξεκαρ-
μασε την χαραμπίνα απ' τον ώμο του,
όπου την είχε κρεμάσει ενώ μιλούσε
με τον βονασοθήρα, και τράβηξε προς
τό δάσος, εξεφρακνισθείς μέσα στους
πυκνούς και ψηλούς θάμνους, άρου έρ-
οίξε ένα τελευταίο βλέμμα ειλικρινούς
και άθουο θαυμασμού προς την ώραία
Ροζαρίτα.

Ο Έγκνινας ξεαναγίρισε κοντά στον
δόν Αύγουστίνου, την κόρη του και των
γερομιαστών, οι όποιοι τον περιμέναν
άνυπόμονα, για να μάθουν, τί τού είχε
ό έρυθρόδερμος πολεμιστής. Άνεκώ-
νασε στον δόν Αύγουστίνου ιδιαίτερος
τους φρόβους τού Ίνδου, χωρίς ν' άντι-
ληφθή άποτε ή Ροζαρίτα και μίλησαν
άρκετη ώρα για τά μέτρα, τά όποια
έπρεπε να λάβουν.

—Άλλόμνηο σ' εκείνον που θα
τομήσει να μās έπιτεθή! είτε ό δόν

Ή Φλογερά Άκτίς.

Αύγουστίνος. Θά τό πληρώση ακριβά.

—Θά τό πληρώση μέ τή ζωή του! είτε κι' ό 'Εγκίννας. Γι' αυτό πρέπει νά λάβουμε τά μέτρα μας, σάν φρόνιμοι άνθρωποι, γιά νά μη μιάς βρούνε όι ληστές άπορροισμούς, άν μιάς έπαθεθούν.

—Ναι, θά γίνει ότι πρέπει, εδήλωσε ό δόν Αύγουστίνος. 'Εχω μαζί μου τριανταδυό ανθρώπους, καλά άλλοιωμένους. 'Υποθέτω, ότι όλοι αυτοί είνε άρκετοί γιά ν' άντιμετωπίσουν όποιαδήποτε έπίθεση, είτε όι περκατά τής ζουγκλάς τήν διοργανώσουν, είτε όι 'Ινδοί, είτε και όι μέν και όι δέ.

'Επαρνε πειά νά βραδυάζη.

Σέ λίγο τό σκοτάδι θά έσοκέταζε τά πάντα.

Ό 'Εγκίννας έκάλεσε μ' ένα σφύριγμα τό τρομερό και πιστό του άγριοσαύλο, πήρε τήν καρραμπίνα του κι' έκανε ένα γύρο στη λίμνη γιά νά διή τί γίνεται.

Τήν ίδια στιγμή, ό δόν Αύγουστίνος διάταξε τούς ανθρώπους του νά μεταφέρουν τή σπηρή του, καθώς και τή σπηρή τής κόρης του, σ' ένα μέρος έντελώς άδεντρο, στη μέση των μεγάλων φωτιών που θ' ανάβαιν γιά τή νύχτα.

Κατόπιν κάθησαν όλοι νά δευτηήσουν.

Ό 'Εγκίννας δέν είχε γυρίσει ακόμα. 'Εφτασε στην κατασκήνωσή τήν ώρα που είχε περά τελειώσει τό δειτνω.

—Λοιπόν, τόν ρώτησε ό δόν Αύγουστίνος, πώς πήγε ή περιτολία σας; Είνε όλα ήσυχα γύρω στη λίμνη;

—Ναι, αποκρίθηκε ό 'Εγκίννας. Δέν είδα τίποτε τό ύποπτο, δέν άκουσα κανένα ύποπτο κρότο. Ούτε ίχνη διακρίνα πουνά.

—Τότε καθήστε νά δευτηήσετε. Θά είστε πολύ κουρασμένοι.

Ό βουασοθήρας καθήσε κοντά στη φωτιά κι' άρχισε νά τρώη, μοιράζοντας τό φαγητό του μέ τόν πιστό του σαύλο. 'Όταν ντόκαγε, πλάγιασε κοντά στους σκιστόφους του, γιά νά κοιτάξη τήν πύα του.

Όι άλλοι κυνηγοί και όι άνθρωποι του δόν Αύγουστίνου, μιλούσαν μέ θαυμασμό, όσο νά τούς σφαλίση ό ύπνος τά βλέψασα, γιά τό Λευκό 'Αλόγο τών Λευιώνων.

—Τό άλογο αυτό, είτε κάποιος, είνε άπαστο. Πολλοί βάλθηκαν μέ λύσσα νά τό πιάσουν, μά κανένας δέν τό κατάφερε. Μερικοί μάλιστα κυνηγοί άγρίων άλόγων που έπέμειναν, έπληρώσαν μέ τή ζωή τους τήν έπιμονή τους αυτή.

—Ναι, είτε κι' ό 'Εγκίννας, κατινίζοντας τήν πύα του, μέ μισόλειστα τά βλέψασα. Τό Λευκό 'Αλόγο τών Λευιώνων δέν θά τό σπλά-

δώση κανείς, ότι κι' άν κάμει. Όι θρόγγοι γλιστρούνε επάνω του ή σπάζουν. Ένας 'Αγγλος περιηγητής, που τό είδε τελευταία, ξετρελλάθηκε μέ τήν όμορφιά του και ύποσχέθηκε πέντε χιλιάδες δραχμές σ' έκείνον που θά μπορούσε νά του τό παραδώση δεμένο. Τό ποσόν αυτό τών χρημάτων ξεσέκωσε τούς καλύτερους κυνηγούς άγρίων άλόγων στό Μεξικό. 'Όργανώθηκαν μεγάλα κυνήγια, μέ άποκλειστικό σκοπό τήν σύλληψη του Λευκού 'Αλόγου. Μά όλοι όι κυνηγοί απέτυχαν. Μερικοί μάλιστα άρσαν τά κόκαλά τους στό μέρη αυτά. Γι' αυτό συνήθισαν πειά νά λέγε, ότι τό άλογο αυτό είνε μαγευμένο. 'Ότι μονάχα ή Νεράιδος του δάσους τό ίσπειουν τις φεγγαρόλουστες νύχτες....

Τή στιγμή αυτή άκούστηκε από τό μέρος του δάσους καλασιμός άλόγων.

Όι κυνηγοί μισοσπρόθηκαν άμέσως, μέ τις καρραμπίνες στό χέρι. Παιός μπορούσε νά είνε τέτοια ώρα;

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν και τέλος πρόβδάλαν ανάμεσα από τά δέντρα δυό ίππεις, όι όποιοι προχώρησαν άδιστακτως πρós τις φωτιές τής κατασκήνωσός.

Ό ένας απ' τούς ίππεις αυτούς φανόταν, από τό ντύσιμό του και τή φυσιογνωμία του, 'Αμερικανός. Θά ήταν πενήντα πάνω-κάτω χρόνων.

Ό άλλος φανόταν 'Αγγλος.

Χαφρέτησαν τούς κυνηγούς και τούς έξήτησαν τήν άδεια νά περάσουν τή νύχτα τους κοντά στην κατασκήνωσή. Όι άνθρωποι του

δόν Αύγουστίνου δέν τούς άρνήθηκαν.

Όι δυό ξένοι κατέβηκαν απ' τ' άλογά τους, τά έδεσαν στό πυό κοντινό δέντρο, τούς έφοξέσαν χορτάρι και κατόπιν ξαναγύρισαν κοντά στους κυνηγούς.

Ό 'Αγγλος κρατούσε τώρα στό χέρι του ένα πλατύγρο καπέλλο. Τό έδειξε στους ανθρώπους του δόν Αύγουστίνου και τούς ρώτησε:

—Μήπως άνιρκε σέ κανένα από σάς τό καπέλλο αυτό;

Όι κυνηγοί τό κούταξαν προσεκτικά και τό αναγνώρισαν.

—Βέβαια, απάντησε ένας απ' αυτούς. Είνε τό καπέλλο του Φραγκίσκου.

—Και που βρίζεται τώρα ό Φραγκίσκος αυτός; Είν' εδώ;

—'Όχι, είτε ό 'Εγκίννας άναστενάζοντας. 'Ό Φραγκίσκος είνε περιήμιος κυνηγός άλόγων. Κυνήγησε τό άλόγειμα τό Λευκό 'Αλόγο τών Λευιώνων και δέν ξαναγύρισε. Φοβούμαι πολύ, ότι βρήκε κι' αυτός τόν θάνατο μέσα στό δάσος. Που βρήκατε τό καπέλλο του, κύριε;

—Στό δάσος, ενώ ερχόμαστε πρós τή λίμνη. 'Αλλά γιά σταθήτε.... Είπατε, ότι ό Φραγκίσκος κυνηγούσε τό Λευκό 'Αλόγο. Είδετε λοιπόν αυτό τό άλογο;

—Ναι. 'Ηρθε τό άλόγειμα στη λίμνη γιά νά πη νερό.

—'Αλήθεια! Δόξα σοι ό Θεός!... 'Επ' τέλος.... νά που ξαναβρισκόμαστε τά ίχνη του!....

—Είσατε κι' έσείς από τούς κυνηγούς του Λευκού 'Αλόγου;

—Βεβαίως, απάντησε ό 'Αγγλος. 'Εχω όρκισθεί νά τό πιάσω, μέ κάθε θυσία.

Ό 'Εγκίννας κούταξε τόν ξένο προσεκτικά.

—Μήπως είσατε, ρώτησε, ό 'Αγγλος περιηγητής που προσφέρει τις πέντε χιλιάδες φράγκα σ' εκείνον που θά πιάση τό άλογο;

—'Όλος κι' όλος, απάντησε ό 'Αγγλος. 'Υποσχέθηκα τό ποσόν αυτό και θά τό δώσω εύχαρίστως σ' εκείνον που θά κατορθώση νά πιάση τό Λευκό 'Αλόγο. 'Εχω κάμει όρκο νά μη γυρίσω στην πατρίδα μου, άν δέν πιάσω τό άλογο αυτό. Κι' έννοώ νά κρατήσω τόν όρκο μου.

—Δυσκολή δουλειά, κύριε.

—Δυσκόλη, τό ξερό. Μά όποιος επιμένει νικά. Λοιπόν, δέν αναλαμβάνει κανείς από σάς νά πιάση τό Λευκό 'Αλόγο και νά κερδίση τις πέντε χιλιάδες;

—Αυτό θά ήταν τρέλλα, κύριε, αποκρίθηκε ό 'Εγκίννας. Διακινδυνεύουμε κάθε ημέρα τή ζωή μας, γιά λίγα φράγκα. Θά μπορούσε συνεπώς νά κάμει κανείς κάθε είδους τρέλλα, γιά νά κερδίση τις πέντε χιλιάδες. Μά τό κυνήγι του Λευκού 'Αλόγου δέν είνε τρέλλα. Είνε κάτι χειρότερο. Είνε σίγουρος θάνατος.

—Διστάζετε;

—Και βέβαια διστάζουμε. Δέν αξίζει τόν κόπο νά κυνηγή κανείς τό σύννεφο. Γιατί σύννεφο, άέρας, άτιμώς είνε τό Λευκό 'Αλόγο τών Λευιώνων. Πάνετα ό άέρας;

—Πολύ καλά. Βοηθήσατε με μόλις ξεμφορσεί, μά βρω τά ίχνη του Λευκού 'Αλόγου και θά τό κυνηγήσω μόνος μου.

—Καλά θά έκάνατε, είτε ό 'Εγκίννας, νά παρατηρήτε από μία πέτσια επείρηση, γεμάτη άπόρροια και κινδύνους. Τό Λευκό 'Αλόγο τών Λευιώνων είνε ασύλληπτο. Κι' εκείνοι που τό κυνηγάνε διατρέχουν χιλίους-δυό κινδύνους.

—Κινδύνους είπατε;

—'Ακριβώς, κύριε.

—Μά όι κινδύνοι δέν άφορούν έμένα, δέν ενδιαφέρουν έμένα.

—'Αλλά ποιόν ενδιαφέρουν;

—Τόν σύντροφό μου. Τόν 'Αμερικανό κυνηγό που έχω μαζί μου. Τόν πληρώνω γιά νά μέ προφυλάη απ' τούς κινδύνους, άπομακρύνοντάς τους, μ' όποιον τρόπο νομίζει καλύτερο.

—Ναι, αυτό είν' αλήθεια, είτε κι' ό 'Αμερικανός, ό όποιος σιωπούσε ός τή στιγμή αυτή.

—Και δέν φοβόσαστε τίποτε; ρώτησε ό 'Εγκίννας τόν 'Αγγλο.

—Τί νά φοβηθώ, κύριε; Πληρώνω ακριβώς, γιά νά μη φοβάμαι. ('Ακολουθεί)

Ό Γουαϊφές ή τό Αίματωμένο Κρανίο.